18

pag. 712.

si laiski nenä teine tööst teed minemä, siis mõtse peale ja helisese oma sõda peale, kui tu sõda saisi si olli ja töisel welel säis wahwis saada et laulatama minnes, aga se kindais olli wasta panduc, sellepärast et temäl mitte sula sõbrust es ole, mes temä olli andnud, ja wiiki aig nii kangelt rasmi läll esi sõda kulli. si lots läll sulla kindaisu mano. ja näitse temäle seda kirja, kus sõrmen semmes olli. si jäi sinnu laminda se kindris selle wahe, kes laulatama kahtse ja tervääa minnä. — ent kui nu täise mehe ka sula naise, et läll sõda kulli, nimes neide säest mõssja ärä wõt. si nassi nenä läll selgumo, nimes kõneli et selle ei sinnu eriamp sääli midägi kitti. sest meie tuppene tu ja ärä, ja wiisti pärä ittele paale teed si sehä tõisel poole, aga minu ons sallisi ello tulnu, selleks ei wäi ja siitsi eriamp lõvda sada. nimes papesi ärä, jõu et läll neist eriamp midägi. es täisi sohes nenä kittsi. ja sitti läll täise aig oma rõõmus. si pidäs läll weel perän neide papemisst sulma. nimes nadäs sest oma näisse ilolosti elama.

3. Laisk ent siski õnnelik.

Üks wanamees elä oma naise ja poigadega. wõega õnnelisult. ja ilma ittesi sundimata. sellepärast et wanamees oma pere sest kubiastis hoolitses, ent wanamehe päiwa kättsi otsa minemä, mõda tema esi ka ja arwo sai. si ittes ka poigale, sina ole tubli töömees, ja wägewe wõimumees, ei mitte wõtsas wahemees, sest nimtas ja mõnda wõi sõada kui sust tubliseli töösi tegemä, aga sellest ja töö hoolitusest si tulep waty ja sundmus wägisi sen wahale. sõda se usu, sest sull ja sõda sest näsemä oma ehe naise sees, nii olk si wanamehe peramõtse sõna ja ka pand oma käe wahes, kui si wesi oma naise pääle es wõtsi weeren saisi, ja tõlä leingiwa, nimes nimm si igawesti.

19

pag. 713.

pealen esa sumu arwes saig kuntal perenehe õigust ahwat. nimes esmäkt esa sõmun pääle mõttelikes. tegi ka wesi ütte ehe täisi, nidest wäsidisti wõsa, aga pendst kui esi süües sõmusa meleset ärä tätsi. si jäi temä nii taisas et wõimäde enämp ommi palgesi ei wõisi sõngi, wai kõsi neid ennäl kängitse, aga sui ennä ras neid ei kängi. si tõwe ka mitte päiwi nii sama palsal jõlel.

Ja ütsi päew sui se laisk olli oma põngi tilpaken palja wõtnu, ja läkedäle oma tarel lõgi jäe weerde maabri penre põllule kõnnu. nimes sinnä sillitsi mata heitsi. ja nadäs heine sõtsar sanjema, nimes nende pesi kennit sõõmä, si nõgi temä sui rõõmasta ütse. sumu tunde pihakus tulli. ja sumu laine jõel lei, nimes selle lainesa wiibas pesi ütte hawwe sola mälla, sellele liiwa pääle, pääl wingsed ja waene loomi palja aigas. sanni temä jõud ärä segami tõsi, si nadäs temä pedä laiska kendäle apsi pallema, aga laisk es taha seda esmäkt mitte ennultädi, nimes sui temä wiimäde heli wasta tõsi, si ittes hang, tuli nimes täesta minno wai sina jala kundpadasi, si pand sellt laisk edimäle wasta, aga sui hang temäle kubes siiis tetti mes temä iäle tahap. si peistes temä ilbi ja kätsi nimes täesas hawwe jalata jõesse, nimes läts esi täne mano tagasi, ent pääl wõi. ennä pedä alla jõe weerde weel pennä, nimes temä wäl sõlt pidamad pangi ala pääle ja kätsi jõe weerde, sanni pangi mata nimes ittes, hawwel keel, hawwe meel, õige sellel weel pangeda nimes tane mano minna, ja pidämäd olki nii palja wek tare mas, et ja temä ennä ittes ärä tao enämp pida wek fugawa, sest meelde uppus minna siija ärä, si läts laisk walla ja sellel hawwel wee hoomise ärä. —

Ja si tulli kuningsst näsi, et egämees es temä mas pentsel ehk, pidi sitte hoomna hainu liiwa wiimä, si kätsi sõis rahwas wesi waada liiwa pael, aga laisat es ole kobesst. nimes si pidi pidi ta ütsi oma sao hainu ärä wiimä, si läts temäs naabri pole. ja küsse temält pidamiistes, nimes läts si mõtse pand hainu soomna pääle ja ittes, hawwe keel, hawwe meel, nii mo hainu hoomna liiwa kuningse pool.